

om Mandens Tyrani, her misforstaar De ham ganske, dersom De tager det som en personlig Fornærmelse overfor Manden. — Manden handler jo kun overensstemmende med Lovene, som hjemler ham Ret til at raade over den „fælles Kasse“ og Børnene o. s. v. o. s. v., og det er disse vanvittige Love, vi vil have forandrede. Men hvem skal forandre dem? Hvem sidder inde med Lovgivningsmagten? hvem har forpagtet alle store Industrigræne? hvem raader over alle Embeder i Staten, i Skolen og i Kirken? — Mon ikke Mænd? til hvem skal vi da tale? De siger, det er ikke Mændene, vi skal kæmpe imod, men imod „Fordomme“. Jeg ser ikke rettere end, at det er Magthaverne i Samfundet, til hvem vi har at henvende os, og altsaa Mændene.

De mener, at det er uretfærdigt, naar Hr. Jensen skriver, at Manden stænger Kvinden ude fra Selvfølelse, Samfundsinteresser, Kunstsans o. s. v., thi naar man ser hende Arm i Arm med Manden, naar hun gaar i Teater, paa Koncert, Museer, til Forelæsning og paa Malerisamling, saa kan jo det „lille Nor“ tage for sig af Retterne.

Kære Frue, ser De dog ikke, det er det, hun ikke kan — thi hun mangler Forudsætning — ikke til at tage disse Ting, som en overfladisk Nydelse. Men hendes Opdragelse til hendes eneste Maal at være Hustru og Moder efter Samfundets Opfattelse, den hindrer hende i at tage Kunst og Viden-skab og for Resten al Fagdannelse for Alvor og Arbejde. — Skal en Mand lære Musik, tages der straks Sigte paa, at det tillige skal være hans Erhverv, skal han lære et Haandværk, véd man, at han skal leve af sit Arbejde. For den unge Pige derimod skal det kun være en midlertidig Beskæftigelse som hendes Musik, der kun skal være til Pynt. En Dag kommer der en Mand og tager Forsørgelsespligten paa sig, saa slipper hun sit Arbejde.

I en Ting er jeg fuldstændig enig med Dem, at det er en uretfærdig Lov, der paa-lægger Manden Forsørgelsespligten overfor sin Hustru. Det er nødvendigt, at han har den, naar man forbyder Kvinden at arbejde for Penge; men i samme Øjeblik, Kvinden stilles lige med Manden med Ret og Adgang til Embeder o. s. v., bør Ægteskabslovene have en hel anden Karakter. Og det vilde allerede nu være en uhyre Spore for de unge Piger, om Loven borttog den Pligt fra Manden. Der vilde da blive Alvor i de unge Pigers Fagdannelse og meget faa gik da ind i Ægteskabet af økonomiske Grunde.

Der kunde vel være meget mere at sige, men vi haaber, at vore Læsere alle ejer denne værdifulde lille Pjece, „Kvindsagens Betydning for Mænd“, som man køber i alle Boglader for den billige Pris 25 Øre.
Johanne Meyer.

Elysium.

Et lavloftet, stort Rum tæt under Taget med Bænke paa tvers lige som i en Kirke; en andægtig Menighed, hvis Øjne og Øren er vendte mod det knitrende Baal i et Par store Kakkellovne, paa hvilke mægtige Kar med Mælk og Øl staar i Kog.

Den velsignede Varme! Sammenskrumpne og forknyste lukker de fattige Stakler Døren

op paa Klem og lister ind, én for én, indtil hver Plads er optagen. Alle vil helst sidde saa nær Ovnene som muligt. Eftersom Varmen tør dem op, vover de at røre de sammenknugede Arme, som de har holdt tæt ind til Kroppen for at skærme mod Kulden. Langsamt kommer der Liv i de frosne Lemmer og en Smule Farve i Kinderne. Saa bliver der budt rundt en Skaal varmt Øl eller Mælk, noget skaaret Smørrebrød, kan ogsaa hænde, endnu større Rariteter, som en eller anden barmhjertig Restavratør har sendt herop, — og for et Par fattige Minuter viger Lidelsen, Sulten og Kulden fra disse stakkels Livets Stedbørn.

Ja, Børn er det i alt Fald, som mest fylder Varmestuerne, Børn i alle Aldere, nogle saa smaa, at de ligger paa en Slags Krybbe, et Halmleje, der er indrettet i en Krog. Ret fornøjede er de fleste og selvfølgelig begærlige efter Mad; kun ganske enkelte ser medtagne ud. Dog skyldes maa-ské deres forholdsvis gode Udseende for en stor Del Varmen i Lokalet. Spektakel gør de ikke, lige saa lidt som de leger, skønt Tiden sikkert maa falde dem lang, da de kan blive saa længe, de vil, en Tilladelse mange benytter for hele Dagen.

De Voksne, saa faa de er, gør et langt anderledes trist Indtryk end Børnene; paa deres forpinte Ansigter læses en tydelig skreven Angst for Dagen i Morgen, og deres Øjnes stumme, fortvivlede Bøn taler mer end mange Ord.

— Den, der i disse Dage besøger Varmestuer, Samaritan, Friskolebørns Bepispning, og hvad de nu alle hedder, de velgørende Institutioner, som privat Initiativ har skabt, tager hjem med sig en dyb Respekt for københavnske Godgørenhed. For den Fattige, der er frisk nok til at gaa ud, staar nu overalt en lun Krog og en Smule Mad beredt.

Værre stiller det sig derimod for de Stakler, der vaander sig, ene og hjælpeløse, paa et Sygeleje; et uselt Kammer, uden Mad, uden Værn mod Kulden, prisgivet den bitreste Elendighed. For dem maa der endnu raabes Vagt i Gevær. Glem ikke, at det næppe er den allerdybeste Nød, der præsenterer sig: den, der kryber sammen som en Hund, syg, elendig og alene, ham maa der ogsaa rækkes en hjælpende Haand.

Der er bleven rejst mange Indvendinger, baade mod Varmestuerne og Samaritanen; mod de første særlig, fordi der menes, at hvis man byder Folk Mad og Varme gratis, vil næppe mange anstrenge sig for at fortjene noget. De hænger da oppe i Varmestuen hele Dagen og „driver den af“ efter bedste Beskub.

Jeg for mit Vedkommende tror ikke, denne Paastand er rigtig, men selv om der skulde findes en enkelt — og sorte Faar findes jo alle Vegne — der over denne Trafik, vilde det være blodig Synd mod de Hundrede, ja Tusinde, for hvem de Timer, de tilbringer oppe i Varmen, er Dagens eneste Vederkvælgelse, ikke at støtte dette, de Fattiges Elysium. Kan nok være, at Samaritanen, naar alt kommer til alt, er den mest praktiske Institution, den, der har til Maal kun at mætte den Sultne, men i strenge Vintre som denne, maa Varmestuerne siges at være paa deres Plads.

Værten i Varmestuen i Adelgade fortalte mig, at der med hver Dag kom flere

Gæster; „den ene anbefaler Forretningen til den anden,“ sluttede han. Og det samme gør jeg; anbefaler den til alle dem, der har lidt tilovers for den Trængende, og som gerne vil gøre deres for at mildne Tilværelsen for dem, der hverken har at bide eller brænde, og hvem Nøden kuer dobbelt, naar de daglig skal staa hjælpeløse over for deres Kæres Savn og Lidelser.
R. S.

Et mørkt Billede.

I Anledning af en tidligere Artikel her i Bladet under ovenstaaende Navn, har Sine Hansen, Gislinge, tilsendt os 14 Kr. til Samaritanen.

Fattighjælpen eftergivet.

Der læses daglig i vore Dagblade, at den, der har faaet Fattighjælp for 5 Aar siden eller længere tilbage, kan faa denne eftergivet ved at indsende Andragende til Kommunalbestyrelse eller Sogneraad i den Egn, hvor han bor.

Bladene betegner udtrykkeligt, at det gælder uberygtede Mænd, men de glemmer at tilføje, at det ogsaa gælder uberygtede Kvinder.

Vi vil derfor paa det indstændigste bede Kvinder, som tidligere har modtaget Fattighjælp, men i mere end 5 Aar ikke har søgt denne, at indsende Andragende om Eftergivelse til Kommunalbestyrelsen.

Det maa dog altid være en Lættelse at blive befriet fra en Gæld, og om det end synes, som om det vil vare længe, inden Kvinderne vil faa Stemmeret, saa vil der maaske for mange af disse Kvinder komme den Dag, da de vil søge Alderdomsunderstøttelse, fra hvilken de da vil være udelukkede, hvis de ikke i Tide har frigjort sig for Gælden til Fattigvæsenet.

Der er i København mere end 20,000 Kvinder, som har modtaget Fattighjælp, men som nu ikke mere benytter denne Hjælp, og af disse 20,000 er der saa vidt vi véd ikke en, der har søgt Eftergivelse.

Kvinderne bør dog benytte et saa humant Tilbud, tilmed da det kan gøres ganske gratis ved Henvendelse til Studentersamfundets Retshjælp, Aabenraa 33, eller til Socialdemokraternes Redaktionskontor, Brønlæggerstræde 11.

Skrivemaskinen.

Mens Skrivemaskinen endnu her har lidt Udbredelse, er den i de fleste andre Lande meget brugt. Det var i Aaret 1887, at Miss Ethel Garrett indførte Skrivemaskinen i England. Hun aabnede et Kursus, for at Brugen af den kunde læres. Eksemplet smittede, snart oprettedes der lignende Kursus i Oxford, Liverpool og Manchester. De unge Piger, som havde lært at skrive paa Maskine, fandt snart Ansættelse hos Advokater, Forfattere, Handelsfirmaer o. s. v. Nu findes der knapt et Kontor, hvor der ikke findes Damer, som korresponderer paa Maskine. *Dansk Kvindesamfund* er den første Institution her i Landet, som paa sit